

god Orden stridende Maade, hvorpaa Forhandlingerne ere førte, fornemmelig naar Bore Ministre have taget Ordet, givet umiskjendelige Tegn paa det samme Sindelag", nemlig paa en planmæssig Modstand mod Regjeringen. Det hedder derpaa i det kongelige aabne Brev, at man har tilføjet den Agtelse, man stylder Ministrene, og Kongen siger endvidere, at han udtrykkelig har udtalt, at han under nøie Overveielse af, hvad der kan tjene til Landets Vel, har fundet sig forpligtet til at holde fast ved sine Ministre. Han siger fremdeles: „Man har endelig vedtaget en Adresse til Os, hvori man ikke alene udtaler sin Mistillid til disse Mænd, men endog tillader sig at lade den Vel aldeles uændret, som Vi efter modneste Overveielse have indslaaet" o. s. v., og derefter følger Bestemmelsen om, at Folkethinget er opløst. Jeg siger, at her er et i Danmark foregaaet Tilfælde, som viser, at en Rigsdag eller et Folkething kan blive opløst og blive stemplet meget haardt og det af et kongeligt aabent Brev. Derneft skal jeg bemærke, at ved de derefter følgende Valg skete det, at Ministeriets Modstandere vendte tilbage her til Salen, iendest forstærkede tilbage, og saa traadte det samme Ministerium fra. Det var den rette Maade, det var den Maade, som jeg anser for at være konstitutionelt rigtig. Det Ørstedste Ministerium lod det ikke komme til et Spørgsmaal om Finantslovens Regtelse, saaledes som det Holsteinste nu gjør, og for saa vidt siger jeg — det er nu min Opfattelse —, at det nuværende Ministerium stiller Sagen mere paa Spidsen, end det Ørstedste gjorde; om det ene Ministerium handler rettere end det andet, skal jeg lade være usagt. — Man klager over, at vi ville henlægge Landets politiske Lyngdepunkt til Folkethinget, men jeg maa atter her kalde tilbage i Grundringen, hvad der passerede, da der første Gang her i Landet, nemlig under det Ørstedste Ministerium, var en virkelig politisk Kamp om Statens Interesser. Da førtes de Forhandlinger, om afgjorde Tidens Spørgsmaal, heri Folkethinget, og Landstthinget forholdt sig omtrent passivt. Den Gang blev Folkethinget opløst 2 Gange, idet at Landstthinget blev opløst, og der blev altsaa appelleret 2 Gange til Folkethingets Bælgere, uden at Landstthinget blev fornyet. Man erkjendte, at det var i Folkethinget, at Kampen stod, at det var der, at Spørgsmaalet om Ministeriets Tilværelse skulde afgjøres, og at det ikke var i Landstthinget med dets „Kæffer af Bønder". Og nu, da for omtrent 10 Aar siden Spørgsmaalet var om Fællessforfatningens Ophævelse, da

var det dog virkelig i Folkethinget, at den Sag væsentlig blev forhandlet, for saa vidt den danske Rigsdag angaar, og jeg tror derfor, at der ogsaa fra dette Tidspunkt haves et Exempel paa, at det politiske Lyngdepunkt altid har søgt hen til Folkethinget, saa ofte der virkelig her har været store politiske Spørgsmaal for. Jeg siger derfor, at de 53 ikke tillægge Folkethinget i denne Sag større Betydning og større politisk Lyngde, end denne Statsindretning altid har haft. — Jeg mener fremdeles, at man utilbørligt forekaster os, at vi have forhandlet denne Sag udenfor Rigsdagen. Jeg skulde tro, at vi deri ikke have gjort Andet, end hvad der er det sædvanlige for alle politiske Grupper, ikke blot i denne Sal, men overalt, hvor der er politiske Forhandlinger. I de mange Aar, hvori jeg har været Medlem af Rigsdagen, har der, — jeg kan gjerne sige — ikke været et eneste nogenlunde betydende Spørgsmaal, uden at der har været holdt en Række Privatmøder om dem mellem de forskjellige Grupper for at opnaa en indbyrdes Fortaaelse. Disse Grupper kunne være større eller mindre i Tal, men at Medlemmer af dem skulde foretage den Overbevisning, som de efter en politisk Forhandling der have vundet, stemmer neppe med den konstitutionelle Fremgangsmaade, som vi have brugt her siden 1848, og jeg fatter derfor ikke, hvorfor Ministeriet har opstillet en Betragtning om det oftnævnte Forlags Vedtagelse udenfor Rigsdagen som en Ulfke imod os. Som Mænd, der vide, hvad vi beslutte, har det selvfølgelig været vor Mening her at fastholde, hvad vi udenfor have vedtaget efter nøie Overveielse. Hvad jeg erklærer paa mit Bælgsteb, følger jeg her i denne Sal, og jeg tror ikke, at man derfor kan sige, at jeg skulde være forud bunden til en bestemt Afstemning. Kan man ikke fatte en Overbevisning om et politisk Spørgsmaal efter Forhandling udenfor Salen, saa vil man vist heller ikke være i Stand til at gjøre det med Sikkerhed efter en Forhandling her i Salen. Skattebevillingsretten er det, som vi have for her i Thinget i dette Dieblit, og den er ganske vist Grundlaget for en Del af Folkethingets Rettigheder og en Hjørnesteen i vor Forfatning. Jeg tror derfor, at naar det sædvanlige grundlovmæssige eller konstitutionelle Middel ikke er tilstrækkeligt, saa er der ikke Andet at gjøre, end at Folkethinget bruger de Rettigheder, der ere det tillagte, og som dog ikke kunne være blenne givne det, for albrig at bruges. Det ærede Ministerium stodte strax efter dets Tilblivelse mod denne Hjørnesteen, mod